

PERIFERE
VERHALEN

Ruben van Luijk

PERIFERE VERHALEN

Gasterna 2025

No generative artificial intelligence (AI) was used in the writing of this work. The author expressly prohibits any entity from using this publication to train AI technologies to generate text, including, without limitation, technologies capable of generating works in the same style or genre as this publication. The author reserves all rights to license uses of this work for generative AI training and development of machine learning language models.

© Ruben van Luijk, 2025

Omslag: Grüsse aus der Bergen - 354a Axamer Lizum, Tirol (Rum,
Tiroler Kunstverlag Chizzali GmbH z.j.)

ISBN 9789403859194

RAYMOND

Dertien gouden zomers bracht ik als kind in Zeeland door. Ik heb nog zeer vage herinneringen aan een vakantie daarvoor, in het Zuid-Hollandse Renesse (lange rijen glimmende jarenzeventig auto's, een grote kraan die auto's op elkaar stapelde – was er ergens een autosloperij of heb ik dingen in een droom verward? – een camping, een strand, een meisje op het strand). Maar deze herinneringen uit mijn vroegste schemerjaren zijn misschien al gedeeltelijk heruitgevonden, na het bekijken van foto's in het plakboek. Mijn herinneringen aan de vakanties in Zeeland zijn daarentegen zondermeer authentiek. Elk jaar weer gingen mijn ouders met mij & mijn drie broertjes naar dezelfde boerencamping achter de duinen, waar we de tent opzetten in de halfslachtige boomgaard achter het statige boerenhuis. De boerderij heette Hof Klein Duinvliet en was volgens een stenen plaque in de muur ergens halverwege de negentiende eeuw gebouwd. Aan het grote erf van schelpengruis stond een enorme zwartgeteerde schuur in traditionele Walcherse stijl, en achter of naast die schuur begon het eigenlijke Duinvliet, een halfverwilderd park rond een licht vervallen landhuis waarin nog een oude barones zou wonen.

De dertien vakanties op Hof Klein Duinvliet verliepen altijd volgens hetzelfde stramien. Elk jaar maakte de boerin een keer wafels met haar gietijzeren wafelijzer. Elk jaar haalden we een keer bami rames bij de Chinees in het dorp. Elk jaar een keer gebraden kip met appelmoes. Elk jaar fietsten we een paar keer door Walcherse dorpjes die allemaal -kerke heetten naar de Zeeuwse Bibliotheek in Middelburg om leesboeken te halen met een vakantie-abonnement. En bij mooi weer gingen we door het bos achter de duinen naar het strand, mijn vader met een grote rode koelbox aan de hand. Zonnebrand, zeelucht, parasols, meeuwen die 's avonds langs de duinenrij oostwaarts vlogen. Het getrommel van onweersbuien op het doek van de tent. De kleine padjes overal in natte jaren.

Al vanaf de eerste jaren had ik een overduidelijke boezemvriend op Hof Klein Duinvliet en dat was Raymond. Met hem speelde ik in de strook struikgewas rond de camping, waar we hutten bouwden en in fantasiewerelden vol Indianen leefden die ik nu niet meer kan reconstrueren en zelfs niet meer zou kunnen bedenken. Raymond was niet zo goed in leren, hij ging naar een LOM-school, terwijl ik al vroeg alle kenmerken van een rasechte boekennerd ontwikkelde. Zeker toen ik op mijn tiende ook nog een reusachtige ziekenfondsbril kreeg en dientengevolge diep daalde op de populariteitsladder in de klas. Wanneer ik uren in het gras lag te lezen, was daar voor Raymond dus niet veel aan. Nooit vroeg ik me in dat geval overigens af wat hij dan deed.

Afgezien daarvan had ons opleidingsverschil weinig betekenis. Vanaf mijn negende begon ik vogels te kijken met een plastic verrekijktje, en achter op het land van de boer observeerden we samen hazen, fazanten, scholeksters, leeuweriken en gele kwikstaarten. Op zoek naar vogels of wegspringende reeën verdwaalden we in de schemering een keer in het bos achter de duinen en zagen geruisloos als een spook een bosuil tussen de bomen zweven. Later brachten we ook nog eens de nacht buiten door, achter op het land, in onze slaapzak op een paar hooibalen die in het weiland waren achtergebleven. De sterrenhemel was overweldigend en we praatten over de immensiteit van het heelal en over God. Raymond had ooit tegen me gezegd dat God een oude man met een baard was boven in de lucht, hetgeen ik als theologisch onderlegd gereformeerd jongetje ten stelligste ontkende. Rond vijf uur zagen we de zon opkomen, een iel rood balletje boven ochtendmist en weilanden kletsnat van dauw.

Ik zag Raymond uitsluitend tijdens de vier tot zes weken dat wij naar Zeeland gingen. De rest van het jaar dachten we niet aan elkaar en vroegen we ons niet af hoe de ander zijn leven doorbracht. Elke zomer arriveerde ik weer op de camping en was Raymond er ook weer met zijn broertje en zijn zusje en zijn ouders in hun caravan. En zo verstreken de zomers. We werden groter, maar niet in hetzelfde tempo. De puberteit sloeg bij Raymond eerder aan dan bij mij – veel eerder zelfs, want ik was rijkelijk laat. Opeens ontstond een donkere snorschaduw boven zijn mond en verschenen er putjes van

jeugdpuistjes in zijn bollige wangen. Aan zijn moeder had hij vochtige tissues gevraagd om mee naar het toiletgebouw te nemen vanwege de lastige verklevingen aan zijn vers opgekomen aarshaar. Hij leek aan zijn manbare status een nieuw zelfbewustzijn te ontlennen, en zijn wat trage aard leek nu eerdere de lome, zelfverzekerde zwijgzaamheid van een westernheld.

Het volgende jaar, de zomer dat ik vijftien werd, was Raymond tot mijn verrassing niet meegekomen naar Zeeland. Zijn ouders vertelden dat hij in Frankrijk of Duitsland op vakantie was met Toon, een vrijgezelle familievriend die de kinderen van de familie wel meer mee op reis nam. Ik verveelde me opeens stierlijk tijdens de lange weken op de familiecamping. Maar als een soort troost vroeg Raymond me of ik in de herfstvakantie met hem en diezelfde Toon mee naar Duitsland wilde. Mijn ouders vonden het goed, maar wilden wel eerst vaststellen of deze Toon een beetje zuiver op de graat was. En dus bezochten we ergens in september voor het eerst Raymonds familie in het Brabantse dorp waar zij woonden, en eveneens deze familievriend. Het was me zelfs als ongerepte knaap meteen duidelijk dat deze grijzende, onopvallende man van in de vijftig een onversneden pedofiel was. Aan de muur in zijn huis vol bruinig eiken hing een Duitse plaat van een zoenend jongetje en meisje met grote petten op in de zoetige stijl die in de jaren zeventig om ondoorgroondelijke redenen populair was geweest. En waarom zou een verstokte vrijgezel anders het grut van anderen op sleeptouw nemen?

Het was echter ook duidelijk dat Toon een volstrekt ongevaarlijke knuffelpedofiel was. De ouders van Raymond hadden niet alleen hem maar ook zijn jongere broertje en zusje al aan deze huisvriend toevertrouwd en stonden er voor in dat er niets onoorbaars voorgevallen was. Wat Toon betreft, zijn enige voorwaarde was dat zijn jonge reisgezellen een plakboek bijhielden van hun belevenissen tijdens de gezamenlijke vakantie.

Mijn ouders stemden dus toe en in de herfstvakantie gingen Raymond en ik met Toon in diens caravan naar het Eifelgebergte. In het plakboek dat ik inderdaad maakte en nog lang bewaard heb, viel te zien wat we zoal aan belevenissen meemaakten – een wandeling rond een kratermeer, prijsschieten op een kermis, karten bij een racecircuit, een roofvogelshow bij een oud slot dat van binnen sinds oorlogsbombardementen overigens geheel uit beton bestond. Van de meest onvergetelijke belevenis tijdens deze vakantie zijn echter geen foto's of knipsels bewaard gebleven en dat was de keer dat ik met Raymond onder de douche ging.

Voor ik verder ga is het misschien informatief om wat te vertellen over mijn voorafgaande seksuele leven. Mijn vroege kindertijd was vol erotische activiteit – meer erotische activiteit in feite dan ik tot ver na mijn puberteit zou beleven. Goed, op de kleuterschool moest ik weinig van meisjes hebben: ik weet althans nog dat ik het een *crime* vond als ik zweethandje-in-zweethandje met een meisje het schoolterrein af moest lopen. Maar vanaf de eerste klassen

van de lagere school herinner ik me volop erotische fantasieën over lieve juffen en over liefvallige klasgenootjes op gypies & in gypakjes waarmee ik me voorstelde nog vaag omlijnde blote dingen te doen in de bosjes rond het schoolplein. Van het volwassen verkeer der geslachten hadden mijn klasgenoten en ik al een ruwe zij het zeer schetsmatige voorstelling. We wisten ongeveer wat waar in moest maar de precieze toedracht bleef nog een tikkeltje in nevelen gehuld en op het schoolplein bespraken we wat er zou gebeuren als je weer slap zou worden tijdens de daad. Bleef je dan in het meisje haken?

Op het schoolplein trokken jongens en meisjes voornamelijk gescheiden op, al gaf ik sommige zeer schattige meisjes wel eens een kusje, eerlijk gezegd overigens tegen hun uitdrukkelijke wens. Toen de directeur mij op een gegeven moment apart nam en daarover ernstig berispte, schortte ik mijn toenaderingen tot het andere geslacht tot nader order op. Ik was in die tijd toch vrij biseksueel. Met een zeer guitig schoolvriendje was ik vastbesloten later te trouwen. Toen ik zeven was, logeerde ik bij een ander vriendje, en in een ponyschuur ergens aan de rand van het dorp deden we allebei onze broek naar beneden en stak ik mijn stijve jongensspiel tussen zijn jongensbillen. Hoe dat er precies aan toeging, kan ik me eigenlijk niet meer voor de geest halen: het is moeilijk voor te stellen dat ik bij deze gelegenheid daadwerkelijk bij hem binnendrong, fysiek toch niet een heel eenvoudige operatie. Hoewel je anderzijds nooit zulke keiharde, kaarsrechte, oneindige erecties hebt als in je kindertijd – we gingen tijdens deze logeerpartij ook samen in bad en ik weet

nog hoe zijn braaf-gereformeerde moeder met iets van schroom mijn strakstaande, terugspringende jongenspikkie afdroogde nadat ze ons op de rand van het bad uit Pinkeltje had voorgelezen.

Mijn vriendje wilde destijds dit anale contact overigens *niet* bij mij herhalen. Waarschijnlijk vanwege het feit dat ik zojuist een grote bolus had gelegd in het hooi in een hoek van de ponyschuur, een kleine kinderverrassing die later met gemengde gevoelens door de eigenaar ontdekt zal zijn. Toen we 's avonds in zijn kamer lagen te slapen (de kamer van mijn vriendje dus), kwam hij nog wel boven mij op het bed staan om wat druppels uit zijn plasser op mijn gezicht te laten vallen. Maar daar was ik minder van geporteerd en zijn strapatsen werden bruusk afgebroken toen het gezicht van zijn moeder opeens voor het raampje van de slaapkamerdeur verscheen en ze vermanend op het glas tikte.

Tot zover dit beknopte overzicht van de voorjaren van mijn seksualiteit. Terug naar de Duitse vakantie. Het ruim opgezette douchegebouw op de camping was geheel verlaten toen Raymond en ik er arriveerden en meteen was het stilzwijgend duidelijk dat we samen in één cabine zouden douchen. We wisselden D-Marken voor douchemunten in een automaat en kleedden ons uit. Het contrast tussen onze naakte lichamen kon bijna niet groter zijn. Raymond was gedrongen & stevig van bouw, ik slank en nauwelijks gespierd; ik was blank, om niet te zeggen wit, hij van nature ietwat gebruind. Maar vooral was ik nog een baardeloze knaap met een glad, onbehaard lichaam en geen spoortje

begroeiing op het scrotum, terwijl Raymond al duidelijk een man was, met een vrijwel volwassen lid omkroest door een dicht struweel van schaamhaar. Ik wees hem op wat een nauwelijks zichtbare aanzet tot schaambeharing zou kunnen zijn langs de flanken van mijn geslacht. 'Het begint al een beetje te komen,' oordeelde hij, naar mijn idee vooral uit vriendschappelijke welwillendheid.

Vanaf het allereerste ogenblik had ik een pronte erectie gekregen die me tijdens de rest van ons verblijf in het douchegebouw niet meer zou verlaten – het pure feit dat ik naakt was met een ander was daarvoor al voldoende geweest. In feite ben ik ook later zelden zo opgewonden geweest als toen. Tijdens het douchen schampte de top van mijn eikel Raymonds stevige, strakbolle billen waarop een donslaag van fijn donker haar lag, en ik had een hevig maar troebel verlangen onze erecties tegen elkaar te duwen en een soort staande paarbeweging van lid tegen lid uit te voeren. Raymond bleef onder dit alles vrij onaangedaan. 'Dat is heel gewoon op deze leeftijd, dat je opgewonden raakt van andere jongens,' verklaarde hij met een wijsheid die duidelijk uit een voorlichtingsboekje kwam. Zelf had hij niettemin nergens mee te kampen. Zijn penis rustte als een onverstoorbaar adelaarsjong in zijn nest van schaamhaar.

Niemand stoorde ons in de halfverlichte doucheruimte. Onze cabine stond al snel vol damp. We zeepten onszelf uitgebreid in en ik rende met mijn niet-aflatende knapenerectie achter Raymond aan toen die ging urineren in de grote pistroggen in de toiletruimte – waarbij ik hem lachend wees op de condoomautomaat met daarop een sticker van een dikke

Duitse vrouw met grote blote, licht hangende borsten. Tenslotte kleedden we ons weer aan en gingen met natte haren over de donkere camping terug naar de caravan. Toen de Knuffelpedofiel verbaasde zich over de lange tijd die wij weg waren gebleven. En inderdaad hadden wij een behoorlijke hoeveelheid merken aan douchemunten verbruikt. Hij vroeg echter niet verder en kwam later, toen we in ons neerklapbed lagen, bovenop Raymond zitten om hem te kietelen en wat met hem te stoeien, waarbij Raymond op verrassend kinderlijke wijze moest lachen, ondanks zijn al zwaarder geworden stem. Ik hield mijn neus nadrukkelijk in het Bommelverhaal dat ik aan het lezen was.

Eenmaal terug uit de Eifel bleef ik nog een dag bij Raymond tot mijn ouders mij weer ophaalden. Nog nooit had ik mensen zo snel zien eten als Raymonds Brabantse familie – het leek of ze nog in de tijd van de aardappeleters leefden en elke maaltijd een race was om zoveel mogelijk voedsel veilig te stellen. Na het eten liet Raymond me een boek over het liefdesspel zien dat zijn ouders hem gegeven hadden – de vage soft-focus foto's stelden me wat teleur, er kwam geen penetratie aan te pas – en vertelde me een onduidelijk verhaal over een meisje uit zijn klas waar hij bij de V&D mee wilde gaan lunchen.

Drie, vier maanden later in dat schooljaar mondde het urenlang gespeel met mijn voorvochtbetraand jongenslid tenslotte uit in mijn eerste ejaculatie. Ik had aanvankelijk moeite het te geloven, de hoeveelheid vers groenwit schuim op mijn laken leek me veel te klein, maar ik zocht in een boek